

vendelse end de, der tidligere under lignende Forhold bleve bragte til Anvendelse. Derigjennem vil der altsaa efterhaanden bevirkes en meget betydelig Nedsættelse af Pensionsconten. Et æret Medlem (S. Pedersen) har antydet et Forslag til Modificationer i Ændringsforslaget under Nr. 5. Han mener, at det vilde være hensigtsmæssigt at trække en vis Lav Procent fra, naar Pensionen naaede en vis Størrelse, og en lidt højere, naar den gik endnu videre op og saa fremdeles. Vi vilde ganske vist let kunne udfinde Forslag af den Slags i stor Mængde. Det vilde være meget let at udtænke, hvorledes man snart paa en, snart paa en anden Maade kunde bringe Pensionerne ned. Man kunde jo ogsaa gaae til i det Hele at forandre Scalaen. Men Hovedspørgsmaalet, Hovedsagen er, om det overhovedet er rigtigt at nedsætte Pensionerne eller ei. Er dette nemlig ikke rigtigt, saa blive jo alle de antydede Midler uden nogen berettiget Anvendelse. Jeg skal dog ikke gaae ind paa Discussionen om, hvad der kræves, for at Embedsmændene kunne leve, og hvad de navnlig kunne leve af, naar de ere afgaaede paa Pension; thi det er ikke muligt ved at anføre Grunde i saa Henseende at komme til noget endeligt Resultat. Den Ené vil anføre sine Grunde og den Anden sine modsatte Grunde, og den Enes Grunde overbevise dog ikke den Anden, fordi det tildeels er et personligt Skjøn og en subjectiv Betragtning af Livet og dets Forhold, hvorpaa det kommer an. — Men jeg vil ligeoverfor det ærede 1ste Medlem for 9de Kreds (Rasmussen) udtale, at jeg paa en vis Maade kan sympathisere med ham, dog med nogen Forandring. Han vilde foreslaae, at man skulde vedtage en lavere Pensionsscala end den her opstillede, men saa give veltjente Embedsmænd en højere Lønning ved særlig Lov. Udførelsen af denne hans Tanke forekommer mig imidlertid at ville være meget uheldig, fordi det vilde blive en Synflod af Lovforslag, der som en Følge deraf vilde komme til at foreligge Nøgtsdagen, knyttede til en Mængde af personlige Spørgsmaal og Undersøgelser, som kunde lede ind i høist delicate Forhold. Det er ikke ønskeligt, at Nøgtsdagen beskæftiger sig med saadanne Forhold.

Jeg har derfor foreslaaet, at man skal gaae en anden Vej, hvorved man sætter Pensionsscalaen saaledes, at der, naar den bliver tagen tilfulde, gives de afgaaede Embedsmænd en anseelig Understøttelse, men hvorved man tillige drager Omsorg for, at den kun kommer den virkelig veltjente Embedsmand tilgode. Det er dette, som man vilde opnaae, ved i det foreliggende Lovforslag at vedtage Bestemmelser, som kunde have tilfulde, at forsømmelige, uæfterrettelige, ligegyldige, udhygtige og uværdige Embedsmænd ikke fik Adgang til de Regler i Pensionsloven, med hvilke vi her beskæftige os. Deres Pension burde bestemmes paa anden Maade. Naar det ærede Medlem vilde stille sig saaledes, vilde jeg for mit personlige Vedkommende ikke være langt fra at komme overeens med ham.

Rasmussen: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet.

Rasmussen: Det er ikke for at imødegaae den ærede Ordfører, at jeg paany har begjæret Ordet, men det er kun for at gjøre opmærksom paa, at jeg, efter hans Ytringer at dømme, troer, at den ærede Ordfører har misforstaaet mig. Jeg har ikke sagt, at vi skulde vedtage en Pensionslov og saa ligesuldt ved Siden deraf ved særlig Lov tillægge de enkelte Embedsmænd Pension. Min Mening har været og er, at, naar vi vedtage en Pensionslov, saa bør vi ogsaa følge den, men at vi overhovedet ikke skulde have nogen almindelig Pensionslov, idet Embedsmændene i hvert enkelt Tilfælde burde have deres Pension fastsat ved særlig Lov.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen angaaende dette, det andet og sidste, Afsnit, og man gik til Afstemning.

Lovforslagets §§ 3, 4 og 5 (see Tillæg A. Sp. 1519—22), til hvilke der ikke var stillt noget Ændringsforslag, betragtedes som vedtagne uden Afstemning.